

Heydər Əliyev mənim həyatımda...

(Ümummilli lider Heydər Əliyevin əziz xatirəsinə)

təndaşı, bir ziyalı olaraq Ulu Öndərin mənim həyatımla bağlı məqamlara toxunmaq istəyirəm. Öncə onu qeyd edim ki, Heydər Əliyev cənabları 1969-cu ildə ölkə rəhbərliyinə gəldikdə mən Azərbaycan Dövlət Universitetinin (BDU-nun) filologiya fakültəsinin ikinci kursunda təhsil alırdım. Ab-havanın yaxşılığa doğru necə dəyişdiyi gözlərim önündə baş vermişdir. Bakı Dövlət Universitetinin 50 illik yubileyinə ölkə rəhbərinin gələcəyini, onun hansı dildə (!) danışacağı hamıda böyük maraq doğururdu. O vaxta qədər haqqında müxtəlif söhbətlər eşidirdik. Gah axşamüstü marketlərin birində olduğu, gah metroda gördüyü barədə gözən söhbətlərə birdəfəlik son qoyuldu. Ölkə rəhbəri Heydər Əliyev Bakı Dövlət Universitetinin 50 illik yubileyinə gəldi və o dövrün

hakimiyyət üçün yetişməmiş təcrübəsiz, AXC- Müsavat cütlüyünün gəlməsi və problemlərimizin get-gedə daha da dərinləşməsi gözlərimiz önündə baş vermişdir. Vətənin say-seçmə oğulları Qarabağda vuruşub şəhid olduğu bir dövəmdə paytaxt Bakıda hakimiyyət davası səngimək bilmirdi. Hamının bir yumruq olaraq azğın düşməyə qarşı birləşməsi, vuruşması əvəzinə, ölkənin siyasi xəritəsində üçüncü bir cəbhə yaranmışdı. Qorbaçov rejimindən, yüksək vəzifədən istefa istifadə edərək doğma Vətənə, Azərbaycana sığınan, Naxçıvandan xalq deputatı seçilən təcrübəli siyasətçi, dünya miqyaslı dövlət və siyasət adamı Heydər Əliyevin hər sözü Milli Məclisdə süngü ilə qarşılır, onu tənqid, hətta təhqir etmək üçün növbələr düzülürdü. Bəli, nə qədər acı olsa da beləydi! Adı insanların, sadə ziyalıların nə çəkdiyini təsəvvür edirsinizmi?! Elə bu zamanlar Araz və Zərdüşt Əlizadə qardaşlarının nəşr etdirdiyi "İstiqlal" qəzetində Zərdüşt Əlizadənin imzası ilə Heydər Əliyevə qarşı kəskin bir məqalə ilə tanış oldum. Səhv etmirəmsə, 1991-ci ilin sonları idi. Məqalənin adı yadımda qalmayıb, amma çox geniş bir yazı idi. Ürəyimin, vicdanımın səsi ilə qələmə sarıldım. "Yədulla Bəbiroğlu" imzasıyla "Etirazımı bildirirəm" adlı geniş təhlil xarakterli yazımı fərqli fikirlərdən qaçmadığımı bəyan edən qəzet rəhbərliyinə ünvanladım. Yazı, insafən, gecikdirilmədən "İstiqlal" da çap olundu. Həmin yazıda Heydər Əliyevə qarşı hücumları kəskin şəkildə pisləyir, xalqımız, ölkəmiz üçün son dərəcə çətin olan belə bir məqamda onun zəngin dövlətçilik təcrübəsindən istifadə edilməsinin zərurətini əsaslandırırıdım. (Qeyd edim ki, həmin yazı mənim respublika mətbuatında çıxan ikinci məqaləm idi. Birinci məqaləmin adı da "Etirazımı bildirirəm" qoymuş, sevimli xalq şairimiz Məmməd Arazın redaktoru olduğu "Azərbaycan təbiəti" jurnalında "İttifaq" müqaviləsinin əleyhinə olaraq qələmə almışdım)

Hər bir insan ömrü öz təyinatına, miqyasına görə tarixdir, yaşantıdır. Doğrudur ki, kimi heç bir iz qoymadan səssiz-səmirsiz bu dünyadan köçər, kimi doğmaları, əhatəsi, dostları üçün unudulmaz sayılar... Elə insanlar, elə fenomenal, unikal şəxsiyyətlər də vardır ki, onları zaman, tarix yetişdirdiyi kimi, yeni tarix yazmaqla, yaratmaqla xalqını, ölkəsini sivil dünyanın yeni hədəflərinə çatdırmaqla, xilaskarlıq missiyasını həyata keçirməklə əbədiyaşarlıq qazanır, hər zaman yaşanan tarixə çevrilir. Belə bir ucalıq hamıya hər zaman deyil, Tanrının qüdrətlə, zamanın diqqətilə xalqının bağrından qopan, XX əsrdə Azərbaycan xalqının yetişdirdiyi, bütün həyatını doğma xalqına, "ürəyim, canım", - adlandırdığı Azərbaycana həsr etdiyi görkəmli dövlət və siyasət adamı Heydər Əlirza oğlu Əliyev kimi dahi təklərə nəsib olur.

geniş yayılmış rəsmi praktikasının əksinə olaraq rus dilinin deyil, öz ana dilində (!) Azərbaycan dilində geniş nitq söylədi. Bununla da həm əvvəlki, həm də sonrakı düzənə nəfəs verdi, milli xarakteri dövlət ərkanına gətirdi.

Mənim yaşlılarım yaxşı bilirlər ki, keçən əsrin 80-ci illərində keçmiş SSRİ rəhbərliyinə gələn, yenidənqurma, aşkarlıq adı ilə dağıdıcı missiya həyata keçirən Mixail Qorbaçov dövründə həmin əsrin 70-ci illəri "durğunluq" (zastoy) dövrü olaraq səciyyələndirilirdi. Başa düşmək olmur, bu necə "durğunluq" illəri idi ki, Azərbaycan həmin 70-ci illərdə, Ümummilli lider Heydər Əliyevin Azərbaycana rəhbərlik etdiyi 10-12 il ərzində ölkəmiz əvvəlki dövrlərlə müqayisədə az qala 50 illik bir inkişaf, irəliləyiş dövrünü yaşadı. Sadalamağa ehtiyac varmı? Yaşadığımız, fəaliyyət göstərdiyim Lənkəran şəhərinin simasında bunu daha aydın şəkildə söyləmək mümkündür. Həmin illərdə Lənkərandə bir sıra iri layihələrin işıq üzünə görməsi, iri miqyaslı tikinti-quruculuq işlərinin aparılması, Məhsul bayramlarının keçirilməsi, məhz Heydər Əliyevin adı ilə, şəxsən iştirakı ilə bağlıdır. Bunları unutmamaq olar?

Hər bir şəxsin, hər bir ölkənin taleyində uğur anları olduğu kimi özündən asılı olmayan səbəblər ucbatından çətin anlar, çətin hadisələr də olur. Keçən əsrin 90-cı illəri bir xalq olaraq həm kədər, həm də uğur, şərəf tariximizdir. Yenidənqurma adı ilə yurd yerlərimizə, müqəddəs Qarabağ torpaqlarına erməni iddialarının baş qaldırması, Ermənistan ərazisindən azərbaycanlıların kütləvi şəkildə qovulması, xalqımızın mitinqlərə çıxaraq kəskin etirazı, pleneta miqyaslı siyasətçi, xalqımızın böyük oğlu Heydər Əliyevin keçmiş İttifaq dövləti rəhbərliyindən istefaya getməsinə məcbur edilməsi, bu zamanlar Azərbaycana rəhbərliyə göndərilmiş Ə.Vəzirovun ölkəni aciz duruma salması, ölkəmizin, xalqımızın təklənməsi, illərlə ölkəmizin sərvətlərini, xüsusən neftini sovrub apararaq sovet rejiminin Qorbaçov simasında Azərbaycana dəhşətli xəyanəti, 20 Yanvar Bakı qırğınının törədilməsi xalq etirazının, meydan eyforiyasının qanadları üstündə ölkə rəhbərliyinə

Hadisələr isə səngimək bilmir, daha kəskin xarakter alırdı. Bir də gördük ki, xaos, özbaşınalıq öz pik nöqtəsindədir. Gəncədən hərbi qiyam xəbərləri gəlir, Lənkərandə bir qrup silahlı şəxs isə hakimiyyət orqanlarının fəaliyyətsizliyindən istifadə edərək hakimiyyəti ələ keçirmiş, yerli radio və televiziya kanalları vasitəsilə xalqa müraciətlər edirdi. Xalq həqiqətən çaşqın vəziyyətdə idi. Bir məsələ tam aydın idi: Vəziyyət belə davam edərdisə, vətəndaş qırğınının genişlənməyə, qanlar bahasına əldə olunan dövlət müstəqilliyimizin itirilməsi təhlükəsi şübhə doğurmurdu. Yalnız bu zaman (!) hamının, eləcə də cəbhə hakimiyyətinin diqqəti, nəzərləri vəziyyəti nizama sala biləcək yeganə adama - Naxçıvanda Məclis sədri vəzifəsində çalışan Heydər Əlirza oğlu Əliyevə yönəldi. Halbuki, bu tarixi zərurət haqqında qeyd etdiyim kimi, Gəncə, Lənkəran hadisələrindən iki il öncə danışmış, mətbuatda çıxış etmişdim, çoxsaylı çağırışlar edilmişdi.

Pozulmuş düzənin bir gündə, beş gündə aradan qaldırılması ağır fəsadlarla nəticələnə bilirdi. Müdrik siyasətçi vəziyyəti qiymətləndirərək araşdırma və təhlil xəttini seçdi. Getdikcə kimin kim olduğu anlaşılır, bulanıq sular durulurdu. O zaman İcra Hakimiyyətləri ilə yanaşı yerlərdə, hakimiyyətin ikinci, qanunverici qolu kimi xalq deputatları sovetləri fəaliyyət göstərirdi.

(Davamı 8-ci səhifədə)

(Əvvəli 1-ci səhifədə)

Tale elə gətirmişdi ki, 1990-cı ilin yazında keçirilən Lənkəran şəhər sovetinə deputat seçkilərində mən müvafiq dairədən Lənkəran Şəhər sovetinin deputatı seçilmişdim. Odur ki, baş verən hadisələr məndən də konkret mövqə tələb edirdi. İcra hakimiyyətini zəbt edən hərbcilər hər vasitə ilə şəhər sovetinə təzyiqlər edir, dövlətçiliyə əks olan qanun və qərarların deputatların əli ilə qəbuluna çalışırdılar. Təxminən 4-5 deputatı çıxmaq şərti ilə əks mövqə sərgiləyənlər təəssüf ki, yox idi. O dövrün şahidləri təsdiq edirlər ki, ilk günlərdən hadisələrə hüquqi qiymət verilməsini, yanlış yoldan çəkinməyi tələb etsəm də, deputat kimi fikirlərim həmişə süngü ilə qarşılanırdı. Vəziyyəti belə görüb yerli "Lənkəran" qəzetində "Xalqın adından danışmaq səlahiyyəti" adlı geniş məqalə ilə çıxış etdim, separatçılıq düşüncələrinin xalqla heç bir əlaqəsinin olmadığını faktlarla izah etməyə çalışdım. Məqaləmlə əlaqədar mənə və qəzet redaktoru Etibar Əhədova qarşı təhdidlər olsa da yazı ilə tanış olan hər bir sadə lənkəranlı mövqeyimi təqdir edir, təşəkkürünü bildirirdi.

O zamanlar mən həm də Lənkəran Dövlət Universitetində fəaliyyət göstərən iki fakültənin birində - Humanitar elmlər fakültəsində dekan vəzifəsində çalışırdım. Bir tərəfdən alim - müəllim çatışmazlığı, şəraitəz tədris otaqlarının çətin durumu, digər tərəfdən baş verən qarışıq hadisələr ayıq-sayıq olmağımızı tələb edirdi. Hamımızı birləşdirən bir amal idi: ölkənin müstəqilliyini qorumaq; LDU-nu yaşatmaq uğrunda fədakarlıq!

Yaxşı yadımdadır, belə çətin bir zamanda, küçə və xiyabarlarda hərbcilərin keşik çəkdiyi günlərdə rektor, prof. Hacibaba Əzimov məsləhətləşməkdən ötrü mənə öz yanına çağırırdı. Mənə separatçı qurum tərəfindən daxil olan dövlətnaməni göstərərək 4 iyul 1993-cü ildə keçiriləcək müşavirəyə çağırıldığımı bildirirdi. Getmək, iştirak etmək razılıq əlaməti ola bilərdi, getməmək isə təhlükəli hesab olunur, buna açıq təhdidlər də yox deyildi. Belə olan halda təklif etdim ki, həmin tarixə qonşu binada (Ora "Pionerlər evi" - adlanırdı) Lənkərandə fəaliyyət göstərən bütün siyasi partiyaların rayon təşkilat rəhbərlərinin iştirakı ilə geniş müşavirə planlaşdıraraq, belə də etdik. Həmin gün qeyd olunan binada mənim sədrliyimlə keçən yığıncaqda siyasi partiya rəhbərlərindən prof. Hacibaba Əzimov (VAMB), Dilruba Camalova (YAP), Tosif Babayev (Müsavat), Vaqif Abışov (AXC), Sakin Məmmədzadə (XAP), həmçinin LDU-nin alim qonağı, tanınmış siyasi icmalçı, tarixçi alim, prof. Seyfəddin Qəndilov və başqaları çıxış edərək konkret mövqə bildirdilər. Yığıncaq yekdil səsə bəyanat qəbul edərək, Lənkərandə baş verən hadisələrin qanunazidd, yolverməz olduğunu bildirdi. Həmin yığıncaq haqqında məlumat və qəbul olunan bəyanat həmin günlərdə yerli "Lənkəran" qəzetində dərc olunmasna nail oldum.

O zamanlar ölkənin baş naziri vəzifəsində çalışsa Surət Hüseynovun Lənkərana gəlişindən sonra vəziyyət daha da dramatikləşdi. Baş nazir vəzifəsində çalışan şəxsin hadisələrə barışdırıcı, loyallıq münasibəri çoxlarında az qala çətinlik yaratmışdı. Məhz belə bir kritik məqamda 1993-cü il avqustun 13-də işin sonunda Lənkərandan 3 nəfər deputat Ali Sovetin Lənkəran hadisələrinə həsr etdiyi yığıncaqda iştirak etmək, mövqə bildirmək üçün Bakı şəhərinə yollandı. Rektor, prof. Hacibaba Əzimovla yanaşı, xalq deputatı Yaşar Rzayev və Lənkəran şəhər sovetinin deputatı olaraq mən həmin yığıncaqda iştirak etdim. Yığıncaq haqqında geniş məlumat o dövrün bütün qəzetlərində verilmiş, ölkə televiziya

(Ümummilli lider Heydər Əliyevin əziz xatirəsinə)

ilə iki gün ardıcıl şəkildə göstərilmişdir. Mən sadəcə onu bildirmək istəyirəm ki, Lənkərandə olan ziyalı və deputatlar adından akademik Mirməmməd Cavadzadə, YAP Lənkəran rayon təşkilatının sədri Dilruba Camalova, xalq deputatı Yaşar Rzayev və Lənkəran şəhər sovetinin deputatı, bu sətirlərin müəllifi Yədulla Ağazadə çıxış edib aydın və kəskin mövqə bildirdilər. Təvazöklərlikdən kənar olsa da heç zaman unutmadığım, qürurla xatırladığım bir olayı - çıxışımla bağlı ümummilli lider Heydər Əliyevin verdiyi dəyəri qeyd etmək istəyirəm. Çıxışımı bitirən kimi sədrlik edən Ali sovetin sədri, Prezident səlahiyyətlərini yerinə yetirən ulu öndər üzünü iclas salına tutaraq: "Bax, çıxışı belə edirlər", - dedi.

İki gün ardıcıl olaraq respublika televiziya ilə nümayiş etdirilən həmin iclasdan sonra həm sevinc, qürur anları, həm də ailəliklə ciddi narahatlıq yaşamağa başladıq. Belə ki, tanıyan, yaxud tanımayan mənə görəndə ayaq saxlayıb gürüşür, həm rəy, həm fikir olduğunu dilə gətirirdi. Əslində mən onların, xalqın sözünü demiş, çıxışında da bunu xüsusi olaraq vurğulamışdım. Həmin çıxışımla əlaqədar qarşı tərəfdən hansı təzyiqlərlə üzləşdiyimi, hərbcilərdən ibarət dəstənin evimə hücum edərək qoca anamı, məktəbli oğlumu silahla hədələdiklərini hər dəfə hiddətlə xatırlayıram.

Xalqla rəhbər birliyi yekdilliyi öz müsbət həllini tapdı. Ölkə prezident seçkilərinə doğru gedirdi. Belə bir zamanda Lənkərandan olan şair Şəkər Aslan, Lənkəran rayon veteranlar şurasının sədri Nüsret Bağirov, ictimai fəal Əlimərdan Əliyev, jurnalist Əlisəfa Həsənov və rayon ziyalısı Yədulla Ağazadədən ibarət 5 nəfərlik nümayəndə heyətinin tərkibində Ali sovetdə əzəylə xalqların nümayəndələri ilə keçirilən məşhur müşavirədə iştirak etdim. Ulu öndər milli məsələ haqqında elə əsaslı arqumentlər, fikirlər söyləyirdi ki, hamı onun məntiqinə heyran olmuşdu. Xüsusən prof. Seyfəddin Əsədullayevin talış, xalq yazıçısı Süleyman Rəhimovun kürd olması onların azərbaycanlı olmasına kölgə salmadığını, əksinə, əlavə qürur verdiyini səmimiyyətlə söyləməsi müşavirəyə gözəllik verdi. Ulu öndərlə belə görüşlər, deyilən fikirlər unudula bilərmi? Əsla, yox!

1993-1998-ci illər ərzində Prezident Heydər Əliyevin apardığı məqsədyönlü daxili və xarici siyasət barədə, eləcə də bütün sahələri əhatə edən islahatlar haqqında məlumatlar hamıya yaxşı məlumdur. Ölkə əsl inkişaf tempi ilə irəliləyir, ordu güclənir, müstəqil Azərbaycan Respublikası dünyada söz nə nüfuz sahibi kimi tanınırdı. Bundan hər bir ölkə vətəndaşı kimi mən də sonsuz qürur duyur, iftixar hissi keçirirdim. Odur ki, 1998-ci ilin Prezident seçkilərində ümummilli liderin təkrar Prezident seçkilərində namizədliyinin irəli sürülməsi məsələsi ortaya gələndə siyasi fəallığıma daha da artırdım. Rektor, prof. Mirzəzağa Bağirovla məsləhətləşdikdən sonra ölkə miqyasında genişlənən seçkiqabağı təbliğat, təşviqat prosesinə qoşulmaq qərarına gəldik. Çox keçmədi ki, digər rayon nümayəndələrinin, fəalların iştirakı ilə Lənkəran Dövlət Dram Teatrının möhtəşəm tamaşa salonunda geniş yığıncaq keçirildi. Yığıncağa sədrlik edən prof. M.Bağirov giriş sözü söyləyəndən sonra çıxış üçün ilk sözü mənə verdi. Çıxışım böyük coşqu və alışıqlarla qarşılandı. Prezident Heydər Əliyevin yenicən ölkə Prezidentliyinə namizədliyinin

irəli sürülməsi ilə əlaqədar təşəbbüs qrupunun yaradılması barədə təklifin digər natiqlərin çıxışlarında yekdilliklə bəyənildi. Təşəbbüs qrupunun sədri olaraq mənə etimad göstərildi. Bundan sonrakı fəaliyyətim daha geniş söhbətin mövzusu. Qısaca olaraq deyim ki, təşəbbüs qrupunun fəaliyyət dairəsi Lənkəranla yanaşı, Əli Bayramlı (Şirvan) şəhərlərini, eləcə də Astara, Beyləqan, Biləsuvar, İmişli, Yardımlı, Lerik, Masallı, Neftçala, Saatlı, Sabirabad, Salyan, Hacıqabul və Cəlilabad rayonlarını əhatə edirdi. Bütün rayonlarla operativ şəkildə əlaqələrin nəticəsində tezliklə 63 min 700 seçicinin imzasını Mərkəzi Seçki Komissiyasına təqdim edə bildim. Artıq Mərkəzi Seçki komissiyasının rəsmi sənədinə, 13 iyul 1998-ci il tarixli 22 nömrəli şəhadətnaməsinə əsasən qeyd olunan şəhər və rayonlar üzrə Azərbaycan Respublikasının Prezidentliyinə namizəd Heydər Əlirza oğlu Əliyevin səlahiyyətləri nümayəndəsi kimi təsdiq olunmuş, yerlərdə Səyyad Aran, Məzdək Hüseynov, Sirius Təbrizli və başqaları ilə birlikdə seçicilərlə görüşür, çıxışlar edir, sualları cavablandırırdım. Lənkəran, Neftçala, Astara, Lerik, Yardımlı, Biləsuvar seçiciləri ilə görüşləri daha yaxşı xatırlayıram. Az sonra YAP Mərkəzi Aparatına dəvət olundum. Məni respublika üzrə sədri akademik Fərəməz Maqşudov olmaqla 25 nəfərdən ibarət Prezident seçkiləri ilə əlaqədar yaradılmış YAP Mərkəzi Seçki Qərargahının üzvü təyin etmişdilər. Daha intensiv görüşlər keçirmək, hərtərəfli izahat işləri aparmaq lazım idi. Çünki müxalifətin namizədi olan Etibar Məmmədov və onun tərəfdarları populist çıxışlar edir, yağlı vədlər verir, insanları çaşdırmağa çalışırdılar. Deyim ki, hər dəfə qərargah üzvlərinin tərkibində namizədimizlə - Ümummilli lider Heydər Əliyevlə görüşərkən ölkənin ümumi vəziyyəti barədə olduqca əhatəli təhlillər aparır, qarşı tərəfin populist çıxışlarına aydınlıq gətirirdi. Heydər Əliyev reallıqdan çıxış edərək bildirdi ki, nə etmək mümkündürsə, edəcəyik, xalqa yalan vədlər vermək lazım deyildir. Heydər Əliyevlə Prezident Aparatında görüşlər zamanı bir çox maraqlı, yaddan çıxmayan çoxsaylı məqamları qeyd etmək olardı. Ancaq ikisini qeyd etməklə kifayətlənirəm. Heç yadımdan çıxmır, Heydər Əliyevin Motodramda seçicilərlə görüşü təşkil olunmuşdu. Həmin görüşdə bir çoxları, xüsusən qadınlar Heydər Əliyevlə görüşməyə can atırdılar. Mitinqdən sonra Prezident Aparatında namizədimizlə növbəti görüş zamanı Qərargahın sədri, mərhum akademik Fərəməz Maqşudov bu hadisəni narahatlıq kimi qiymətləndirərək həmin qadınların şikayət üçün deyil, Prezidentlə görüşmək, onun əlini sıxmaq istədiklərini söylədikdə Ulu Öndər etiraz edərək bildirdi ki, "İnsanların Prezidentlə, rəhbərlə görüşmək, şikayət etmək hüquqi vardır, onlara mütləq imkan yaratmaq lazımdır". İkinci məqam işıqların tez-tez sönməsi, bəzi bölgələrdə fasilələrlə verilməsi ilə bağlıdır. Xaçmaz bölgəsindən olan Qərargah özvü rayonda işıqların kəsilməsi, fasilələr yaranması barədə məlumat verdikdə Heydər Əliyev o zamanlı Baş nazir Artur Rasizadədən sərbəbini soruşdu. Baş nazir həmin bölgədə işıq pullarının tam həcmdə toplanmasını, işıq borcuna görə fasilələrin olduğunu bildirdikdə Heydər Əliyevin cavabını olduğu kimi xatırlayıram: "Xalqın işığını kəsmək, xalqa, dövlətə qarşı təx-

ribatdır". Qeyd edim ki, namizədimizlə görüşdə Qərargah üzvləri ilə yanaşı, ölkə rəhbərliyini təmsil edən yüksək vəzifəli məmurlar, eləcə də kütləvi informasiya vasitələrinin rəhbərləri, mətbuat işçiləri də iştirak edirdilər. Bəzən mənə elə gəlirdi ki, Ulu Öndər hər gün bizimlə bir yerdədir, onun təhlilləri, yerlərdə vəziyyətlər barədə dedikləri, dəqiq bilgiləri çətinliklərin aradan qaldırılması barədə təklif və mülahizələri heyrət və heyranlıq doğururdu. Hər görüşdən daha da silahlanırdı, daha əzmkar olaraq çıxır, yerlərdə seçicilərlə görüşləri daha məzmunlu qura bilirdim.

Ümummilli liderin seçki qabağı, yağışlı bir gündə 5 oktyabr 1998-ci ildə Lənkərana gəlişi əsl bayram təntənəsini xatırlatdı. Mitinqin aparıcılığını səs tellərində problem olduğundan Lənkəran Dövlət Dram Teatrının baş rejissoru mərhum Baba Rzayevə tapşırmaq oldu. Həmin görüşdə müəllimim, ustadım Mirhaşım Talışlının çıxışı, şeir söyləməsi, ümummilli liderin Lənkəran və lənkəranlılar haqqında səmimi sözlərini, yüksək dəyərləndirmələrini həmişə xoş duyğularla xatırlayıram.

Bir incə, həssas məqamı da deməkdən özümü saxlaya bilmirəm. Ömrüm boyu yalan danışmamış, bunu qeyri-insani keyfiyyət hesab etmişəm. Buna görə problemlər də yaşamışam. Mənə gələnlər məlumatlardan bir-iki nəfərin əks təbliğat apardığı aydın idi. Nə qədər qəribə olsa da həmin şəxslər Ulu Öndərin qələbəsi elan edildikdən sonra qollarını açaraq mənə qucaqlayırdı, "Zəhmətimiz hədə getmədi", - deyirdilər (!) Bu nə insanlıqdır, nə də mövqə, elə deyilmi?

Bu gün hamımız ölkəmizin xilasını, hərtərəfli inkişafını Heydər Əliyev ideyalarının işığında Ulu Öndərin layiqli davamçısı möhtərəm cənab Prezidentimiz İlham Əliyev ətrafında daha sıx birləşməkdə, bu yolda davamlı uğurlar əldə etməkdə görür, yekdilliklə həmin kursu dəstəkləyirik.

Doğrudur ki, bir yazıda belə bir geniş mövzuya əhatəli aydınlıq gətirmək olduqca çətinidir. Nədən başlayasan, nəyi deyəsən?! Çünki ümummilli lider təkcə mənim həyatımda deyil, bütün xalqımızın həyatında, xatirəsində yaşamaqdadır. Odur ki, Hacı Mirhaşım Talışlının Ümummilli Lider Heydər Əliyevə həsr etdiyi, hüzurunda söylədiyi "Gərəkdir" rədifli ustadnamədən bir bəndlik şeirlə sözü bitirir, uca Xalıqdən unudulmaz, hər zaman yaşayan Ulu Öndərin ölməz ruhuna rəhmət və alışıqlar diləyirəm:

Sənin qüdrətinə söz demək üçün,
Sözə ilahidən qüdrət gərəkdir,
Xalqın pənahısən, ümidgahısən,
Bunu dərk etməyə diqqət gərəkdir!

Yadulla Ağazadə
filologiya elmləri doktoru,
Lənkəran Dövlət Universitetinin
professoru,
Əməkdar müəllim.